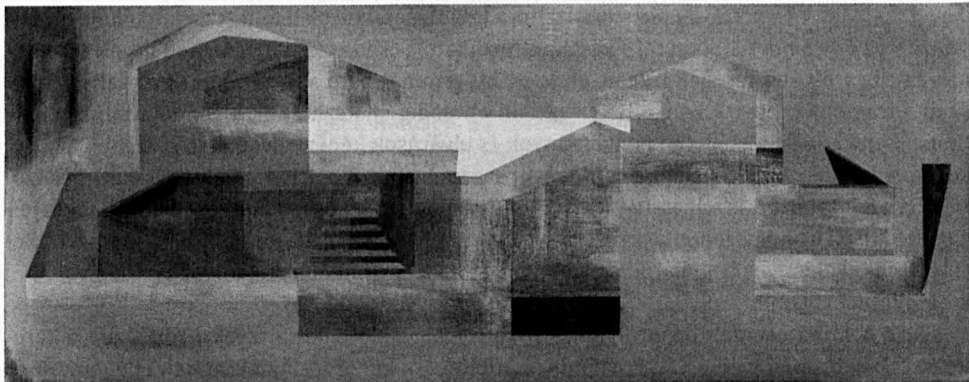

mindhárom részben visszatükröz valamit az adott szerző saját stílusából – az elbeszélői nyelvhasználat egységessége biztosítja. Szilasi archaizmusokat és 21. századi kifejezéseket gyűr össze egy különös keverccsé, melynek idegenszerűsége olykor kifejezetten izgalmas, máskor viszont már inkább zavaróvá válik, és van, hogy a hiányos szerkezetű mondatok – „Azon az éjszakán nagyon meghűlt, majdnem tüdőgyulladás.” (70) – egyenesen pongyolán hatnak. Ehhez talán az is hozzájárul, hogy a fentebbi példa igencsak elüt a Babitscsal asszociált stílusesszménytől – mindenestre itt, *A rekonstrukciós város* című fejezetben lelhető fel a legtöbb olyan pont, ahol a Szilasi-mű legfontosabb szervezőelvének bizonyuló fragmentált szövegformálás vázlatosságba fullad. Ugyanakkor a könyv első részének zárlatában bukkanhatunk azokra a finom pátosszal átítatott, a babitsi ars poétikával, de egyúttal Jókai és Bessenyei sorsának Szilasi-féle olvasatával összecsengő sorokra is, melyek az irodalmi teljesítményt centrum és periféria viszonyától függetlenül tételezik: „Az irodalomnak nincs rögzített helye. De maga a hely létezik. Ott van a Hamlet. Oda, arra a biztos és láthatatlan helyre kellene, tartósan, neki magának is átlépnie.” (90) Habár műfaji kódjai a másodlagosság jellegével ruházhatnák fel a könyvet, és a szerző nyelvi megoldásai nem mindig egyformán meggyőzőek, az az érzékenység, ami például az elcsendesedő Bessenyei portréjában megmutatkozik, és az, amit jobb híján csak a nagy elődökkel szembeni *alázatnak* tudok nevezni, az *Amíg másokkal voltunkat* számomra Szilasi László eddigi legemlékezetesebb szépirodalmi alkotásává teszi.

Fürdőházak rózsaszín térben 2013. Miszla 35×90 cm, vegyes